

РЕШЕНИЕ

№ 2237

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **110** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, срещу решение № 2849 от 26.07.2022 г. по НАХД № 12050/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, 136 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 38-61/21.07.2021 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на „Микро Кредит“ АД,[ЕИК], представлявано от управителя Г. А. А., е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ в размер на 5000 /пет хиляди/ лева за нарушение на чл. 53, ал. 1, вр.чл.15, ал.1 от ЗМИП.

Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Посочва, че неправилно първоинстанционният съд е приложил разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, за което излага подробни съображения в жалбата. Моли решението да бъде отменено като неправилно, поради нарушение на материалния закон.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представя писмени бележки и синтезирана практика по прилагане института на „маловажност“. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалните си представители, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63а, ал. 1, от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Р. Т. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От фактическа страна въззивната инстанция е приела за установено, че на 04.06.2019 г. е сключен Договор за заем CrediHome №1192-00053869/04.06.2019 г. между „Микро Кредит“ АД с[ЕИК], в качеството на заемодател от една страна и М. Д. с ЕГН: [ЕГН] - заемополучател, от друга страна.

Във връзка с идентификацията на М. Д. с ЕГН: [ЕГН], е предоставено копие на разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 13.02.2012 г. от МВР, валидно до 18.01.2022 г., като не е предоставено копие на официален документ за самоличност по смисъла на § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП.

С оглед гореизложените констатации на „Микро Кредит“ АД бил съставен АУАН № ФР-10-931/09.02.2021 г., в който е посочено, че дружеството, като задължено лице по чл. 4, т. 3 от ЗМИП, е нарушило разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, вр.чл.15, ал.1 от ЗМИП, тъй като не е идентифицирало клиента си чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, е постъпило писмено възражение.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП 38-61/ 21.07.2021 г. от председателя на ДАНС.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Касационна инстанция счита, че правилно от страна на районния съд е прието, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН дава възможност на АНО да освободи нарушителя от административно-наказателна отговорност, като прецени, че случаят е маловажен. След като не е извършил преценка, относно наличието на маловажен случай, административнонаказващия орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до отмяна на обжалваното наказателно постановление, тъй като преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол, на основание Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г., НК.

В случая действително е налице нарушение, но то не е съществено и по никакъв случай не може да се приеме, че същото се отличава с висока степен на обществена опасност, каквито доводи са изложени в касационната жалба.

Общественоопасно е деянието, което застрашава или уврежда личността, правата на гражданите, собствеността, установения с Конституцията правов ред в Република България или други интереси, защитени от правото.

Преценката, дали извършеното административно нарушение представлява маловажен случай, е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки конкретен случай, а именно: разкрива ли съвкупността от обстоятелства, при които е извършено конкретното нарушение, по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с типичната за дадения вид посегателство. Така „маловажен случай” ще бъде това административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение на обикновените случаи на нарушения от същия вид. Преценката за приложението на чл.28 ЗАНН се прави с оглед засегнатите от деянието обществени отношения, липса на вредоносен резултат (когато нарушението е от категорията на резултатните) и всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност.

Видно е, че нарушението се състои в липсата на представен официален документ за самоличност на М. Д., тъй като предоставеното копие на разрешение за пребиваване №[ЕИК] не представлява официален документ за самоличност по смисъла на § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП.

В същото време, безспорно е налице идентификация на клиента, който е посочен със своите имена и ЕГН.

От тази липса на представен официален документ за самоличност, не са произвели никакви вредни последици, като наличието на маловажен случай се преценява за всяко административно нарушение конкретно и същото не зависи от състава на нарушението. В конкретния случай, безспорно е установено, че макар и да е налице нарушение същото е несъществено, поради което правилно е приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В тази връзка съдът съобрази, че представеното от чужденеца разрешение за пребиваване представлява друг официален документ по смисъла на § 1, т. 4, б. „а“ от ДР на ЗМИП.

В случая, съдът счита, че самото производство вече е осъществило целите на генералната и специалната превенция по смисъла на чл. 12 от ЗАНН, поради което налагането на административно наказание ще бъде явно несправедливо.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора съдът намира за основателно направеното искане от ответника за присъждане на сторените по делото разноски. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. От страна на ответника е представен договор за правна защита и съдействие, както и фактура и платежно нареждане за заплатено адвокатско възнаграждение в размер 696 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК,

Административен съд София - град - XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2849 от 26.07.2022 г. по НАХД № 12050/2021 г. на Софийски районен съд , Наказателно отделение, 136-ти състав.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], [улица], да заплати на „Микро Кредит“ АД, ЕИК :202073629, представлявано от управителя Г. А. А., направените по делото разноски в размер на 696 (шестотин деветдесет и шест) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: